

ческата свобода, щомъ ние самитѣ, които я търсимъ, не сме свободни“. Такава еволюция въ разбиранията ние наблюдаваме 35 години по-късно у Любенъ Каравелова. И този идеологъ на революцията, миналъ жестоката школа на емиграцията, ще се разочарова отъ другари, отъ тактика, отъ непосредствени цели на борбата, за да издигне лозунга на знанието и възпитанието, за да проповѣдва наука и моралъ като най-необходими опори на народното благоденствие. Въ своето списание *Знание* отъ 1875 г. Каравеловъ заявява, досжщъ като Селимински: „Беконъ говори, че човѣкътъ може само тогава, когато знае. И наистина, действителността или историческитѣ факти отдавна вече сж доказали на човѣчеството, че благосъстоянието на единъ народъ или на единъ човѣкъ зависи изключително отъ сумата на знанието, съ което се ползуватъ“. Чувствителна душа и честенъ мислителъ, Каравеловъ ще се отвори отъ практика и теория на нѣкои екзалтирани патриоти, за да насочи дейността си къмъ популяризиране на рационалната наука, главенъ изворъ на високитѣ национални добродетели. Така и Селимински смята образованието си не само като лична, но и като обществена придобивка. „Дано и азъ, пише той въ 1842 г. на Золотовича, като завърша благополучно задачата си (— университета!)... да последвамъ твоя примѣръ, за да увелича още повече вътрешното си щастие, за въ полза на злочестата ни родина“.

Въ Атинския университетъ Селимински се записва навѣрно още въ течение на 1840 г. Кога точно пристига той въ столицата на Елада и где се запира по пътя си отъ Букурещъ до тамъ, не знаемъ. Само случайно, въ единъ мемоаръ по черковния въпросъ отъ 1846 г., той споменава за срещата си съ търновския митрополитъ Панарета презъ пролѣтта на 1840 г. въ Търново, — отъ което трѣбва да заключимъ, че е пътувалъ отъ Букурещъ за Атина презъ България. (Говорейки за пакоститѣ, които този митрополитъ нанасялъ на българитѣ, Селимински бележи: „За това самъ се призна предъ мене, когато пътувахъ презъ Търново въ 1840 г. и обѣдвахме заедно на Великденъ“.) За всѣки случай, преди да напусне Влашко, той измолва полицията въ Плоещъ, да потвърди препорчителното писмо, издадено му на 2 декемврий 1838 г. отъ първенцитѣ на общината и на колонията въ гр. Плоещъ, съ което тѣ изтъквали „неговитѣ обществени добродетели“